

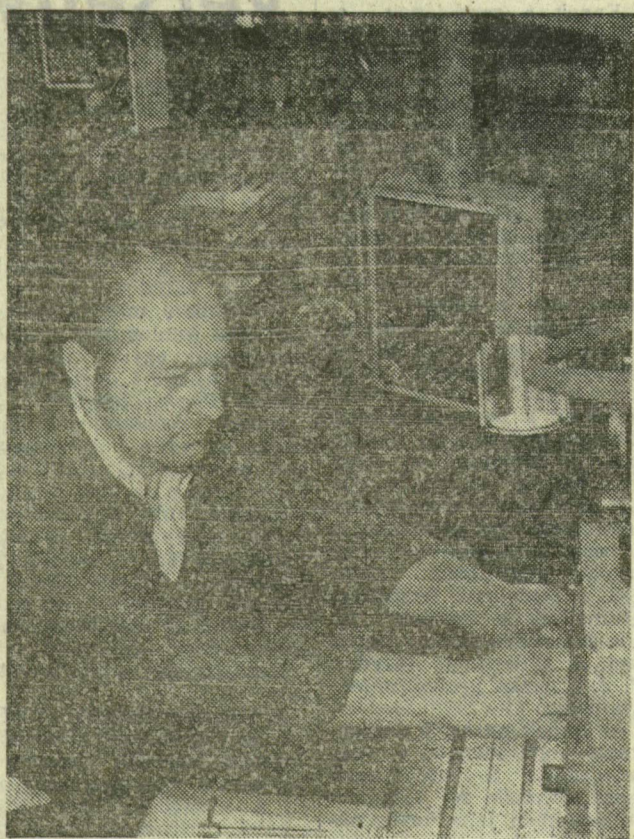
A magyar-mongol kormányközi bizottság ülősszaka

A Parlament gobelintermében kedden plenáris ülésel megkezdődött a magyar-mongol gazdasági és műszaki-tudományos együttműködési kormányközi bizottság XIII. ülősszaka. A tanácskozáson a két delegációt Borbándi János miniszterelnök-helyettes, illetve Tumenbajarin Ragcsa, a mongol Minisztertanács első elnökhelyettese, a bizottság társelnökei vezetik.

Borbándi János megnyitotta Tumenbajarin Ragcsa pedig válaszbeszédében elismeréssel állapította meg, hogy megfelelően halad az előző ülősszak határozatainak végrehajtása. A két ország, az érintett vállalatok kapcsolatai tovább fejlődtek, újabb ágazatokra terjedtek ki. Mindkét fél számára kölcsönösen előnyös együttműködés jött létre például a geológiai kutatásban, ami arra is utal, hogy a kapcsolatok bővítésére újabb és újabb lehetőségek kínálkoznak. Rámutatott: a mostani ülősszak is az együttműködés továbbfejlesztését szolgálja.

A beszéd után megkezdődött a napirendre tűzött kérdések megvitatása. (MTI)

Gyártmányok világszínvonalon

A Szerszámgépipari Művek Esztergomi Marógépgyárában két új, számítógévezérlésű megmunkálóközpont gyártását kezdték meg. Az idén gyártmányaik nyolcvan százalékát már a legkorszerűbb számítógé-, illetve számítógévezérlésű berendezések alkotják. Termékeik nagy részét Lengyelországba, az NSZK-ba, Franciaországba exportálják.

Készülnek a taggyűlésre

A Szegedi Ingatlankezelő Vállalat III-as pártalapszervezetének 58 tagja és 9 főnyi vezetősége higgadtan, nyugodtan néz a beszámoló taggyűlés elé. Miért ez a magabiztosság? — kérdeztem Farkas Jánostól, az alapszervezet titkárától és Király Józseftől, a vezetőség tagjától.

— Úgy gondolom, azért — válaszolta Farkas János —, mert nem kapkodtunk, nem siettünk el semmit a felkészülésben. Szaktitottunk rá időt, hogy alaposan felmérjük hatáskörünkben: mit végzünk el a párt XI kongresszusa óta? Nem dicsekszünk, de nem is szerénykedünk eredményeinkkel. A mi alapszervezetünket azok a párttagok alkotják, akik építőmesterei, szakipari és az épületgépészeti szakmákban, az anyaggazdálkodásban, a raktározásban, a szállításban dolgoznak, vagyis közvetlenül a termelésben. Rajtuk és pártunkon kívüli szaktársainkon a város lakosságának a szeme, mert annyi házon és lakásban dolgoznak. Az ő munkájuk milyenségén mérjük le, hogy tíz- és százmilliókkal hogyan gazdálkodik vállalatunk.

— Beszéljenek talán a tények — vette át a szót Király József, a vállalat fiatal építészvezetője. — Amit az V. ötéves tervben vállaltunk házak szerkezeti felújításában, homlokzatok helyreállításában, lakások karbantartásában, előre vagyunk, pedig ez 198 millió forint értékű munka saját kivitelezésben és szanaszét szőrt munkahelyen. Igaz, ez az előrehaladás vállalatunk általános fejlődésének a tükröképe. A legszebben átgondolt és felépített terv is csorbát szenvedhet, ha végrehajtásához nincs kellő felkészülés, ha azt nem előzi meg technikai és gépi eszköz, munka- és üzemszervezés, legfőképpen pedig legyen elégséges gondolkodó és cselekvő ember. Nálunk kezdettől fogva mindezt gondoltuk, s ezért tudtuk magunkat megelőzni.

Közbevetőleg meg akartam kérdezni beszélgető partnereimtől: szólhatnak-e ugyanilyen megelőzésről az

IKV-val a lakóházak szerkezeti felújítására szerződött partnerek, a Szegedi Magasépítési és Építőipari Vállalat vagy a Szegedi Építőipari Szövetkezet? Gondoltam, ez nem az ő asztaluk. Egy szinttel feljebb, pártvezetőségüktől és gazdasági vezetőségüktől kaphatnak rá konkrét választ. Miért magabiztos mégis ennek az alapszervezetnek a párttitkára afelel, hogy sikeres beszámoló taggyűlés elé néz? — tértem vissza első kérdéshez.

— Hat pártcsoportunk van — mondta Farkas János —, amelyek most már igen aktívak. Időközben rájöttek, hogy területüknek ők a gazdái. A napokban tartott ülésükön megvitatott beszámoló taggyűlésük témakörét, amelyet ki is bővítettek. Fel is adták a lelkét az alapszervezet leendő új vezetőségének. Például: a taggyűlések előtt bővebb, sokoldalúbb tájékoztatást kérnek az eddigieknél. Másik: szeretnék többet tudni a középszintű vezetők gazdasági és politikai tevékenységéről. Ezzel egyetértünk. Számon tartották, és ez nagyon jó, hogy a tagkönyvcsere kapcsán történt beszélgetések után mi lett a javaslatokkal, a véleményekkel, például az élet- és munkakörülményeket javító felvetésekkel. E tekintetben nincs lelkiismeretfurdalásunk. Lakóközsekkal, a körzeti és központi öltözők korszerűsítésével jobba tette a gazdasági vezetőség a szociális körülményeket, figyelembe véve a szétszórta munkahelyeket.

Ezekkel tehát el lehetett számolni. Ki hogyan számolt el azonban fejlődésével, magatartásbeli változásával, pártmunkájával éppen an-

nak kapcsán, hogy a tagkönyvcsere előtt ilyesmiket tettek neki szóvá?

— Nem volt pardon most sem, a pártcsoport-értekezleteken — válaszolta Farkas János. — Alapszervezetünk vezetőségi tagjai ott voltak minden pártcsoport-megbeszélésen. Nyílt, őszinte, segítő szándékúak voltak ezek a fórumok. Személy szerint mindenki szóba került munkájával, pártmegbízatásával, magatartásával. Egymás között voltak és nem lehetett mellébeszélés. Voltak, akiknek megmondták: nem elég ám csak látogatni a pártrendezvényeket. Önmagában az már kevés. Vélemény, kiállítás kell közös dolgainkért, mert a mi munkánkat nem végzi el helyettünk más. Oszintén mondom, a beszámoló taggyűlést előkészítő pártcsoport-értekezleteken nem csomagolták a véleményeket selyempapírra. Éppen ezért alapszervezetünk vezetősége az ott elhangzottakból sokat tanult, és azokat beépítették beszámolóinkba.

Beszélgetésünk végén sem adta fel optimizmusát a beszámoló taggyűlés sikerére számítván Farkas János és Király József. Alapszervezetük 9 tagú vezetőségéből hatan munkásságukról számoltak. Egy vélik — visszatérve az MSZMP XI. kongresszusára —, minden tevékenységük számot tudnak adni. Együttműködésükkel érvelték területükön a párt vezetősége, tekintélye pedig nőtt. A beszámoló taggyűlés dönti el majd, hogy mindez így valós-e. A szavak hitelét a tettek tükrözik.

L. F.

Tisztítják a tavat

Az idén 887 ezer köbméter iszapot kotortak ki, s 16 hektár nádat távolítottak el a Velencei-tóból a Középdunántúli Vízügyi Igazgatóság kotrógépei. A hatalmas, több évre tartó munka célja a tó „egészségi állapotának” — a

vízminőségnek — javítása, a szabad vízfelületek nagyságának növelése, valamint a víz szabad áramlásának biztosítása. A szakemberek szerint a tóban lévő felesleges iszap — körülbelül 4,5 millió köbméter — több mint felét kikotorták már.

Becsüljük eredményeinket!

Becsüljük meg jobban eredményeinket! — hallom mind gyakrabban mostanában. Okos beszéd, magam is aláhúdom. Elfog azonban a nyugtalanság is: valami baj van eredményeink megbecsülésével? Képtelenség. Csak az önmagukba fordulókat, az érzelmileg kiegészíteteket, a szellemileg eltompultakat, s persze a haladás megkeseredett kerékkötőit nem melegíti föl az a látható, kézzelfogható tény, hogy népünk teremtető energiája újabb és újabb maradandó értékeket hoz létre.

Ne menjünk messzire, itt Szegeden sincsenek egyforma, unalmas napok. Hol itt, hol ott bukkanunk rá egy-egy újra: lakóházra, orvosi rendelőre, iskolára, üzletre, amely egy évvel korábban még nem volt sehol. Száz meg száz jele van annak, hogy a szocialista fejlődés megszakítás nélküli folyamatává vált nemcsak megkapó építkezésekben, hanem szociális és egészségügyi intézkedésekben is. Jóllehet a lakosság hozzászólt az állandó változashoz, az életmód gyorsabb-lassabb javuláshoz, de korántsem vált közömbössé iránta.

Nem szeretjük a nagy szavakat. A huraoptimizmus csak ideig-óráig fokozható, s inkább hordozza a lehajoltság veszélyét, mint a szerény, de természetes közösségi tudat ébrentartása. Manapság a lakosság egyetértését, tettekrekesztését kifejezendő ritkán írják le azt a szót, hogy lelkesedés. Pedig nyilvánvaló, hogy lelkesedni is szoktunk, csak éppen kevesebb csinnadrattával és külsőséggel. Inkább magunkban hordozzuk a párt és a kormány intézkedései iránti bizalmat, s inkább tettekben, mintsem cikornyás szavakban juttatjuk kifejezésre.

Amikor november 4-én felavattuk az északi Tisza-hidat, vajon hány ember szorogott ott a hűvös-nyirkos idő ellenére? Voltak, akik húszerre is becsülték az érdeklődők számát. Csak hogy a szegediek zömét otthon is ugyanaz a felemelő érzés töltötte el: szép, otthonos városunk mind lakályosabbá válik, mert a vállalatok és az egyének adóforintjait hasznos közösségi célokra költi el a vezetőség.

Mindig kevés, amit csinálunk? Igen, mindig kevés, mert amit szocialista embereknek nevezünk magunkat, addig soha nem fogadhatjuk el véglegesnek a meglévő állapotokat, addig örökké sarkall bennünket az a törekvés, hogy a rendünk támasztotta igényeket egyre maximálisabban elégítsük ki. Ez a fajta elégedetlenség, ez az önmagunkban hordozott nyugtalanság azonban nem tévesztendő össze az olyasféle követelőzéssel, hogy ez is kevés, meg az is. A józan emberek ma már nem csupán a maguk szemszögéből, sokkal inkább a társadalom lehetőségeinek oldaláról nézik gazdasági helyzetüket és belátják, megértik, ha átmenetileg nehézségek adódnak.

S a bizalomnak szilárd az alapja. Amit ígért az ország, a megye, a város vezetősége, az egészében véve meg is valósul. Ott

évvel ezelőtt 12 ezer új lakást terveztünk Szegeden, ennél azonban többet hozunk tető alá. Megcsináltuk a biztonságosabb partifalat, a rókusai felüljárót, a Hungária-szállót, a postaközpontot, az uszodát, az ifjúsági házat, és még mennyi mindent. Építettünk sok tantermet, új óvodákat, bölcsődéket, kórházi pavilont. Jövőre két nagy áruházzal is gyarapodik a város. A keresetek reálértéke öt év alatt — az ár-emelkedések ellenére — körülbelül hat százalékkal nőtt. Ez nem sok, de az okok ismertek. Ha tetelesen fölörönlünk a borítékon kívüli juttatásokat, a társadalmi viszonyokban mutatkozó pozitív változásokat, az újság egész terjedelmét elfoglalná. De az elért eredményeket becsüljük, s minden újért lelkesülő emberek ügyis lajstromba szedik és elkönyvelik maguknak a gyarapodás adatait, s ezt soha nem érzik farszaki monotonitásnak. Ellenkezőleg: az a tudat, hogy a párt zászlajára írta, hogy nálunk mindennek a nép boldogulásáért kell történnie, friss vért pumpál az ereinkbe, s szívesen gyürkőzünk neki a következő föladatnak.

Ilyenek vagyunk, ilyené formált bennünket a harminc-egynéhány esztendő. Ha panaszkodunk, akkor ezzel önmagunk lazaságait, ügytelenségeit marasztaljuk el, s egyben további tettekre sarkalljuk egymást. Mert igenis dohogunk néha. Adk valamiféle kincstári optimizmussal vádolnak bennünket, menjenek csak el egy-egy pártnapra, termelési értekezletre, s nyissák ki a fülkéket! Tapasztalni fogják, hogy ebben az országban legelőször és legelősebben a kommunisták vetik föl a nehézségeket, nekik fáj legjobban, ha valahol rendetlenül mennek a dolgok. S ennek a reális, önelégültség nélküli helyzetföltérásnak és vizsgálatsnak az a magvarázsa, hogy a párt immár erősen összeforrott a magyar néppel, a párttagok ezer meg ezer szállal kötődnek az országépítő lakossághoz, tehát jól ismerik, hogy mi foglalkoztatja és hogyan áll hozzá a tervek megvalósításához.

Nincs abban semmi különös, hogy a gáncoskodók és gúnyolódók hangja olykor kihallatszik a munka zajából. Muszáj nekik kiabálni, különben nem veszik észre őket azok, akik belefeledkeznek a dolgukba. Száz- és százazrek unták már meg a sületlen beszédet. Személyesen is tapasztaltam, hogy korántsem áll meg minden a talpán, ami a munkások közül hallatszik. Egyesek bizony kicsavariák a nyakát a legfigyelemreméltóbb érvelésnek is, hogy az értetlenséget aztán a „nép hangja”-ként tállálják. Azt hiszem, hiába való erőlködés az ilyen.

Figyeljünk oda mindenkire! Még a kicsinyítő szövegekre is érdemes. De csak az okos, segíteni akaró indítványokat tegyük magunkévá, az ilyeneket építsük be terveinkbe, S azokat becsüljük elsősorban, akik megbecsülik mindazt, amit agyunkkal és erőnkkel produkálunk.

F. Nagy István

Munkásfiatalok a KISZ-szervezetekben

Megbeszélés Szegeden

Együttös párttitkári és KISZ-titkári értekezletet rendezett tegnap, kedden délután az MSZMP és a KISZ Szegedi városi bizottsága az Ifjúsági Házban. A tanácskozást Rigó Szilveszter, a városi pártbizottság osztályvezetője nyitotta meg. Az ifjúsági szövetség szervezetszervező, tömegbefolyásáról és a munkásfiatalok helyzetéről No-vákné Halász Anna, a városi KISZ-bizottság első titkára tartott tájékoztatót. Elmondta többek között, hogy Szegeden jelenleg 22 ezer 532 tag-

ja van a KISZ-nek, közülük 10 ezer 651-en dolgozó fiatalok. A munkásfiatalok aránya 22 százalék. Ez valamivel magasabb az országos átlagnál, de még mindig nem éri el a politikailag indokolt szintet. A városi KISZ-bizottság évről évre konkrét feladatként fogalmazza meg akcióprogramjában, hogy az alapszervezetek nagyobb figyelmet fordítsanak a munkásfiatalokra, s ehhez módszertani útmutatót is ad. Ennek ellenére lassan növekszik a KISZ tömegbefolyása a dolgozó fiatalok körében. Korosztályonként, rétegenkénti differenciálásra van szükség az alapszervezetek munkájában, hogy a KISZ egy-egy vállalat, üzem egész fiatalosságának érdekeit ismerje és képviselje.

A tájékoztató után a résztvevők a városi pártbizottság és a városi KISZ-bizottság munkatársainak vezetésével iparágankénti munkacsoportokban konzultáltak a témáról.

Több tej, tejtermék

A szarvasmarha-tenyésztés fejlesztésére hozott kormányhatározat megvalósítása nyomán növekszik a tejtermelés és ezzel együtt fokozódik a tej- és tejtermékfogyasztás is. Az eredményekről Simka István, a Tejipari Tröszt vezérigazgatója kedden tájékoztatta az újságírókat.

A tehenészetek változatlan nagyságú állománnyal az idén több tejet adnak, mint az elmúlt évben. A nagyobb kínálat lehetővé tette, hogy az állami tejipar értékesítése 1979-ben várhatóan csaknem 4 százalékkal felülmúlja a tavalyit. Az átlagnál nagyobb arányban nőtt meg a fogyasztók érdeklődése a tej, valamint az ízesített és savanyított tejtermékek iránt, viszont allig valamivel több tejet vásárolunk, és sajtból továbbá túróból sem emelkedett olyan mértékben a fogyasztás, mint amire számítottak. A legkelendőbbek az idén a grümölcsös joghurtok, a kefir, továbbá a kávé, a kakaó, a csokoládé és a karamellás tejtermékek.